հօրս առաջ դրուած էր մի աղքատիկ խոնչայ (ճաշկուտեղ), որ ուրախ-ուրախ բացեց և դուրս բերեց նրա միջից մի նիհար ու փոքրիկ գառը, մի երկու սև ու չոր հացեր և մի ամանով էլ քացախ գինի։ Հայրս ուրախ ու զուարթ կտրատեց իւր ձեռքով և տուեց իւր ընտանիքի բոլոր անդամներին, որոնք երեսներին խաչակնքելով սկսեցին ուտել, բացի ինձանից։ Թռովել էի ես և չէի կամենում մի բան ուտել, առարկելով հօրս ականջին, թէ «մեր տանու պատրաստած լաւ-լաւ բաներից կտաս՝ կուտեմ, ապա թէ ո՛չ՝ այս սև չոր հացից ու մսից չեմ ուտի»։ Հայրս ծուռ-ծուռ նայեց ինձ վրայ իւր սևորակ ու կրակոտ աչքերով և ականջս մի լաւ ոլորելով՝ գլխով նշան տուեց, որ իսկոյն հեռանամ և գնամ մօրս մօտ և ես արտասուք կուլ տալով գնացի իմ մօրս մօտ... Ահա զատկական այս արտակարգ սովորութիւնը և հասարակական այսպիսի հացկերոյթը մեզ տանում ու Առաքեալների ժամանակն է հասցնում, նրանց միաբանական ճաշկերոյթներն է յիշեցնում. երբ ամեն բան հասարակաց էր, երբ ամենքը միասին էին ուտում ու խմում՝ «ի բեկանել հացին ի սեղանոյ անտի»... Ուտիացոց աշխարհում, երբոր մէկը իւր սեփական ոյժերով անկարող է լինում տուն շինել, կամ իւր արտերը ցանել, կամ ցանած և հասունացած հացահատիկները հնձել իւր ժամանակին, այսպիսի անօգնական գիւղացին իսկոյն դիմում է իւր գիւղի համայնքի օգնութեան։ Նա իւրաքանչիւր տանից մի-մի մարդ կանչում է «իմեաջի»—հաւա-